

ÚVODEM

Milí čtenáři,

před rokem jsem tu (Poutník č. 7) uvažoval nad tím, zda si ještě uvědomujeme, že úroda i cokoliv jiného, co máme, je Božím darem, nikoliv naší zásluhou. Dnes bych to rád doplnil a zeptal se, i sám sebe, zda ještě pořád víme a chápeme, že všechno od Boha nedostáváme proto, abychom si to schovali někam do skříně, vhodili do prasátka, vzájemně ukazovali a poměřovali, ale jako pomoc na cestě ke spáse.

Zdá se mi, a těžko hledám, čím to vyvrátit, že se mnoho, velmi mnoho, křesťanů nechalo chytit do pastí hmotného bohatství, a tak vlastně vírou i myšlením zůstali ještě ve Starém zákoně, kde se Boží požehnání projevuje blahobytem a nouze je chápána jako ne-požehnání. Kam se podělo Evangelium, ke kterému se hlásíme a podle kterého si někteří i chceme nechat říkat?! Kam se poděla víra, že naplněním Zákona je Láska. Láska, která není podmíněna ani omezena čímkoliv hmotným a která vyžaduje jediné - být.

Když se podívám na uplynulý rok od posledního díkůvzdání, ano, byl to pro mě dobrý rok. Jeden z nejlepších v mém životě. Díky, Bože! Ale byl stejně dobrý i pro ostatní? A jestli ne, nebylo to třeba proto, že já jsem k nim nebyl stejně dobrý jako jsi byl Ty ke mně? Viděli na mě a ve mně všichni Tvou Lásku?

Nesnažme se Zákon jen dodržet, chtějme ho naplnit!

-mjt-

PODZIMNÍ NEÚRODA

vítr

by česal

jabka

ze stromů

však

stromy

v květu

zmrzly

nevydaly

plody

za okny

vítr

pláče

hladoví

cloumá

jimi

stejně

tak

jest

i s námi

někdo

v nás

dobře

zasel

zrno

však

zchřadlo

v úhoru

nechceme

umírat

láskou

bez návratu

spatřit se

na kříži

v tváři

Opuštěného

-simhaha-

ŘEKNI JEN SLOVO...

...a má duše bude uzdravena. Modlíme se při každé eucharistické bohoslužbě a možná to ani jako vlastní modlitbu nevnímáme, smysl se nám určitým automatismem ztratil a hluboká slova se stala "jen" zvukem, který "ted" přijde. I mně se tak stalo a proto jsem byl hodně překvapený, když Bůh vyslyšel tuto i mou modlitbu, o které jsem sám nevěděl, že modlitbou je. Často slyšíme "Pomož si sám a Bůh ti pomůže". Není to pravda, nebo lépe řečeno celá pravda. Jsou situace, ve kterých si pomoci nedokážeme, i když bychom chtěli. Třeba i moc chtěli. Stává se, a zřejmě častěji, než si chceme přiznat, že naše zranění jsou tak hluboká, že se nezhojí ani nezjizví, rána mokvá a my se k ní pro bolest nemůžeme ani přiblížit, natož k ní pustit někoho dalšího. Patnáct - dvacet let. A celé je to o jednom slově, které nedokážeme vyslovit. A pak to slovo Bůh řekne za nás. Slzy radosti a pokoj. Rána se zacelila, jizva sice bude už pořád patrná, ale nebrání v pohybu. Mám rád liturgii a učím se hledat smysl v jejím bohatství. Dlouho jsem to dělal spíše podvědomě, teď jsem prožil, co nám v ní Bůh dává. A stačilo jedno slovo. Bohu díky!

-mjt-

RŮŽE, SRDCE A KŘÍŽ

V rámci letošní připomínky 500. výročí reformace, můžete u leckoho na klopě zahlédnout zvláštní obrazec s černým křížem v červeném srdci uprostřed bílé růže. Jde o Lutherovu osobní pečeť, kterou chápal jako shrnutí své teologie, často podávané poněkud vyhoceným způsobem s užitím různých „sola“, tedy „jen“ či „pouze“. Jsou tyto symboly živé i pro nás?

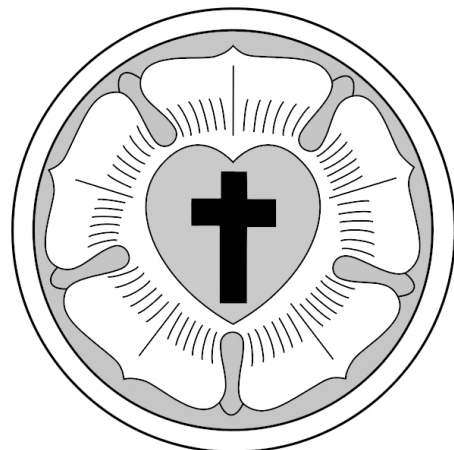
Kříž hraje v Lutherově myšlení centrální roli. Luther je teologem Kristova kříže: „Jedině kříž je naší teologií,“ říká. Teologie kříže je pak pro něj protikladem teologie slávy. Pouze kříž – tedy nejprve Kristův kříž a poté také naše kříže – jsou místem, kde se setkáváme s Bohem bez iluzí a falešné sebejistoty, kde je demaskována lidská pýcha a samospravedlnost a kde smíme zakusit Boží blízkost a útěchu, Boží přítomnost i v opuštěnosti Bohem. Možná jsme dnes opatrnější v chvále utrpení jako Boží vůle, ovšem zkušenost, že nikoli krásné a povznášející věci, ale spíše ty těžké nás vedou k hloubce pochopení evangelia, obrácení srdce a vztahu s Bohem, máme společnou.

Vysoce aktuální mi přijde Lutherův výrok: „Teolog slávy nazývá zlo dobrým a dobro zlým. Teolog kříže nazývá věci takovými, jaké jsou.“ I nám jsou před oči denně stavěny věci, plné pozlátek, které však nakonec člověku spíše škodí a vedou ho k marnosti. Tedy: Zlé je nazýváno dobrým. A naopak kříže, které nás vedou k nalezení radosti z Božího slova a správnému uspořádání hodnot, jsou všemi silami udržovány mimo naše zorné pole. Tedy: Dobré je nazýváno zlým.

Ano, odsouvání bolesti a utrpení ze sféry naší pozornosti je

skutečně nemocí doby. Vede také k vyloučení těch, kdo trpí, a často i k jejich vyslovenému či myšlenému obvinění, že si za svou nouzi mohou sami. Důraz na „slávu“ trpící označuje jako postižené nebo potřebné – a tak jim vymezuje místo na druhé straně hranice, mimo nás, kterých se to přece netýká... Ten, kdo naopak nachází cestu k Bohu skrze Kristův kříž, se nemusí zaleknout utrpení a kříže v životě svém ani těch druhých. Nemusí všechnu životní energii vydat na to, aby se kříži vyhnul. Může se v něm setkat s Kristem jako Zachráncem z moci zla. A své síly svobodně věnovat službě druhým. Teologie slávy tak vede k rozdělení a vyloučení, teologie kříže ke společenství a začlenění.

Kříž je zasazen v srdci, protože „neusmrcuje, ale oživuje“ a vede k víře z celého srdce a tak ke spáse. Srdce je také tradičním symbolem milosti a lásky. Ke slovu přichází hned dvě ze slavných Lutherových „sola“: sola gratia (pouhá milost) a sola fide (pouhá víra). Nebo biblicky: Milostí spasení jste skrze víru. Nás dnes možná tolik netrápí hledání „milostivého Boha“ nebo strach z pekla jako kdysi Luthera. Ovšem je otázkou, zda právě tím jsme si na sebe neupletli ještě horší bič. Třeba v tom, že svou hodnotu a smysl života zakládáme ve společensky ceněném „výkonu“. Nevrací se v důrazu na úspěšnost v práci „spása ze skutků“? Nebezpečí snahy po sebevykoupení se dnes možná nejvíce projevuje ve dvou oblastech. Ve sféře konzumu, kde si nekupujeme věci, protože je nutné potřebujeme k životu, ale protože jimi získáváme společenský status. A v oblasti kariéry, která nám dává zakusit pocit moci a vlastní důležitosti. Ale záchranu života ze zmaru a nesmyslnosti si nelze ani koupit ani vydělat. Spasení jsme zdarma darem Boží milosti.

Kříž a srdce jsou v Lutherově pečeťi vykresleny na pozadí bílé růže jako znamení toho, že „víra dává radost, útěchu a pokoj“. Luther zde zdůrazňuje prožitkový rozměr víry, která není jen rozumovým přesvědčením či světónázorem, ale osobní zkušeností. „Jedině zkušenost dělá teologa,“ říká Luther a má tím na mysli, že adekvátní mluvení o Bohu nemůže vycházet jen z racionálních úvah, ale tříbí se v zápasech víry a v modlitbě.

Právě ze zakoušení moci Božího slova uprostřed našich zápasů a křížů, z otevření se působení Boží milostí, vyrůstá na kmeni

křesťanství růže duchovní zkušenosti, která dává lidskému životu hloubku a orientaci. A právě tohoto květu je zapotřebí i dnešnímu křesťanství, aby neztratilo schopnost zvát druhé ke zdroji „radosti, útěchy a pokoje“ v uspěchaném a vykořeněném světě.

-kš-

CO TO TEDA JSOU TY EXERCICIE?

Minule tu -kš- teoreticky vysvětloval pojem exercicie. Jsem spíš praktik a experimentátor, zkusím to tedy jako čerstvě se vrátivší exercitant podat víc “ze života”. Klasickou školskou odpověď známe všichni, tedy exercicie jsou když: jste osamělí, sbalíte si do batohu Písmo sv. a přezůvky (hlavně přezůvky, Písmo se vám tam stejně nebude chtít číst a kdyby náhodou, nejedete na konec světa, jenom na Moravu...), sednete do vlaku a po 378 tarifních kilometrech jste tam. Teda ještě nejste. Jsou to už jen 4 km po značce. A 400 m do výšky. A stoupat to začne až na posledních dvou kilometrech. V tu dobu už jste dávno opustili myšlenku jít křížovou cestou a chcete jen vylézt nahoru. Jste plni vděčnosti, že jste zapomněli dalekohled doma. Doplazíte se uličkou stánků s tureckým medem a jinými předměty zbožné úcty před kostel. Potkáváte skupinku starších poutníků. Vy jste běžel, že jste tak zpocenej? Ne, kdybych běžel, tak byste mě sbírali někde po cestě. Myslí si, že žertujete. Vás by to ani nenapadlo. Hledáte, kde se ubytovat. Náhodou trefíte správný dům. Ubytujete se (přezůvky!). Konečně po půldenní cestě potkáváte pár známých, kteří by rádi zapředli rozhovor s vámi. I některé neznámé, se kterými byste se rádi bavili vy. Ticho! Večeře. Mše sv. Jděte spát, stejně jste všichni unavení! Přemýšlíte, jestli bazilika odbíjí i v noci každou čtvrt hodinu. Odbíjí nejméně dokud neusnete. Sen – pusť ji z hlavy! Tos mi Bože nemoh' říct doma? Doma jsem ti to říkal, ale tys mě neposlouchal. Tři dny pokoj–jídlna–učebna–jídlna–pokoj–učebna–kaple–jídlna–kaple–pokoj. Hromada věcí, které jste si mohli přečíst. V knížkách, co máte doma. (Doma jste Ho ale neposlouchali.) Větší hromada toho, co jste museli zažít a co vám doma neměl kdo ukázat. Skoro konec. K Ignácovi jste se ještě ani nedostali. Nevadí. Cílem nebylo dělat cvičení podle Ignáce. Cílem bylo dosáhnout jakéhokoliv duchovního pokroku (Ignác). Už můžete mluvit. Kdo kam s kým pojede. Spánembohem. Jste doma. Blok poznámek. Tos mi Bože nemoh' říct tady? Moh', ale tady's mě neposlouchal!

-mjt-

CHVÁLA TÁBORŮ

Nemám rád tábory. Když mne rodiče poslali jako dítě na první, skončil jsem po několika dnech s horečkami na marodce. Na dalším, na východoněmecké Rujaně, nás, kdo byli označeni jako zlobiči, v závěru Neptun se svou družinou poházel vajíčky, pak vyválel v písku na pláži a nakonec hodil do moře. Tu bezmoc a vztek cítím dodnes.

Letos proběhl na faře v Chrástu druhý prázdninový příměstský tábor skoro s dvěma desítkami dětí. Byl to pořádný „hukot“, jak mohou dosvědčit hlavní vedoucí, kterým patří velký dík za jejich nasazení. Jako farář, který je zvyklý na faře vídat lidi zpravidla jen o nedělích patřičně naladěné a ustrojené, jsem mohl udělat zajímavou zkušenost. Najednou zde bylo ze života přítomno mnohem víc, než jen sváteční slavení: tvoření, putování, otevřené konflikty a rány, smířování, vina a odpuštění, rozmanitost osobních projevů... Vlastně se mi zdálo, jakoby i toho žitého křesťanství tu skrze to všechno nakonec bylo víc. Luther někde přirovnává církev k nemocnici: není nějakým ideálním spolkem „lidí dobré vůle“, kde se ujišťujeme v tom, jací jsme slušní lidé, ale lazaretem, kde si uvědomujeme, že jsme nemocní a zároveň nacházíme prostor a prostředky k uzdravení. A Kristus je tím, kdo přišel pro nemocné a ne pro zdravé. Takže: Bohu díky za tábory, kde můžeme něco z toho zažít.

-kš-

MODLITBA – VĚC SOUKROMÁ ?

„Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se ke svému Otci, který zůstává skrytý, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odpustí.“ (Mat.6,6)

Kdo z nás by neznal toto poučení z Ježíšova kázání na hoře. Myslím, že všichni to také tak děláme – modlíme se v tichu a soukromí, kde nás nikdo a nic neruší. Ale jsou situace, kdy je víc než kdy jindy třeba se modlit, ale soukromí nemáme. Co pak? Modlit se v duchu, beze slov, jen ve své mysli.

To dělám vždy, kdy je potřeba, a já nejsem sama. Na ulici, v dopravních prostředcích, ve výtahu, v obchodech (občas), a vždy v čekárnách u lékařů. Přiznávám, že tam střelím i prosbu typu „Bože, ať už mě zavolají“ nebo „Nenech mě tady tak dlouho čekat“ – to jistě všichni znáte. Ale mojí prioritou jsou vždy přímlyvy za ty, se kterými se tam setkávám. Myslím, že to tak Pán Bůh po mně chce, a doufám, že to dělám tak, jak to chce.

Nedávno jsem ale prožila, že někdy je třeba víc, než tichá přímlyva. Ležela jsem krátce v nemocnici, a na pokoji se mnou byla mladá žena, se kterou jsem se rychle sblížila. Paní se několik let pokoušela otěhotnět, podstoupili s manželem všechny možné procedury, a když se to konečně podařilo, těhotenství bylo mimoděložní a tedy muselo být operativně ukončeno.

Paní byla zoufalá a já jsem sdílela její smutek s ní, i když jsem se snažila jí dát naději.

„Teď už nezbyvá, než se modlit“, řekla, „ale on stejně žádný bůh není... Vždyť jsem nikomu nic špatného neudělala, tak proč se mi tohle děje?“

„Bůh je, vím to, já jsem křesťanka, věřím v něj a budu se za vás modlit“, odpověděla jsem. Ona ale rychle změnila téma a vzápětí přišla sestra, aby ji připravila na operaci. Poodešla

jsem, a v duchu se modlila za ni i za to nepatrné maličké, které nemohlo přijít na svět. Když jsem se vrátila, paní už byla pod vlivem sedativ a povídala o kočičce, které se s manželem ujali. Znovu jsem ji ujistila, že se za ni budu modlit, a už se objevil sanitář s vozíkem. Stačila jsem jí ještě udělat křížek na čelo pro požehnání – a byli pryč. Ještě se usmála: „Jé, to mi dělala babička, když jsem byla malá ...“

Mě pak brzy odvezl manžel domů a já jsem se s ní už nesetkala. Pořád se ale za ni modlím a přimlouvám. Teď už vím, že jsem tehdy měla udělat víc – pomodlit se nahlas v její přítomnosti. Myslím, že by mě neodmítla.

Podle mého názoru tichá přimluva nemá menší váhu než ta hlasitá, ale za sebe cítím, že někdy ta nahlas pronesená by měla ještě další rozměr...

Pro mne je to vyučování a výzva. Nemám problém s hlasitou modlitbou ve společenství. Ráda se modlím nahlas o samotě nebo i se členy mé rodiny, pokud je důvod. Ale modlit se nahlas za člověka, který je „ze světa“, k tomu si člověk musí dospět. Snad to příště nepropásnu, Bože, díky !

- mno -

PÍSEŇ „DARUJ NÁM POKOJ“

Martin Luther využíval jako základ svých nově vytvořených písní nejrůznější zdroje. Především mu byly podkladem části, zlomky zpěvů gregoriánského chorálu, které upravoval a nově otextoval tak, aby vznikl srozumitelný a dobře zpívatelný hudební tvar pro zpěv prostých účastníků bohoslužeb.

Často však sahal též k popěvkům, které byly lidu dobře známy, mívaly však nejrůznější lidové až i „hospodské“ texty.

Luther byl přesvědčen, že je dobré využít tyto známé melodie, když se podloží ušlechtilým textem tak, aby sloužily k oslavě Boží.

Je známý jeho výrok, že krásné melodie přece nemusí sloužit jen „dábelským záměrům“, když se mohou stát Boží chválou.

Vytvořením nového textu na známý popěvek vznikla i tato píseň, která bude nově zařazena do nového evangelického zpěvníku.

-me-

10

a pacem Domine, deutsch

Sonntag, 19. Februar, 10 Uhr, Stadtkirche Vegesack

Ver - leih uns Frie - den, gnä - dig - lich, Herr Gott, zu un - sern
Zei - ten. Es ist doch ja kein an - der nicht, der für uns
könn - te strei - ten, Denn du, un - ser Gott, al - lei - ne.

*Entstanden wahrscheinlich 1528/1529
Erstdruck in: Gesangbuch Erfurt (Andreas Rauscher) 153.*

Přicházej se svým pokojem do časů temných, Pane,
jen ty sám dáváš vítězit, když v boji umdléváme,
ve Tvé síle povstáváme.

Jiří Pejla

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrástu u Plzně a Kralovicích.

Redakce: **Michaela Nováčková** (novackovamisa@seznam.cz), **Matyáš Josef Turský**,
Karel Šimr. Sazba, grafika: **Petr Vrobel.**

Tohle číslo vyšlo v září 2017. Ke stažení na: kralovice.evangnet.cz; chrast.evangnet.cz

PŘÍLOHA K POUTNÍKU Č. 11

POUTNÍK VÁS ZVE

DO KINA A K POSLECHU:

Co mě v létě zaujalo ze světa filmu a literatury?

Začnu dvěma filmy. První je Trosečník s Tomem Hanksem v hlavní roli. Jde v něm vlastně o společenství, ale trochu podivné. Jak název filmu napovídá, film je o trosečnickovi, který žije sám na opuštěném ostrově cca 4 roky. Jednoho dne si na míč, který k němu připluje, namaluje obličej a získá tak kamaráda. Hovoří s ním, hádá se s ním, říká mu své starosti a pak dokonce riskuje svůj život, když se ho snaží zachránit, a pláče, když ho ztratí... Tak takhle jsme uzpůsobeni. Potřebujeme tu druhou tvář, abychom mohli existovat. Ať chceme nebo ne, zkrátka si nestačíme sami. A to bytostně.

Zaujal mě také krátký film Wit s Emmou Thompsonovou, který byl natočen na základě divadelního představení a pravděpodobně je zatím pouze v anglickém originále. Není to nic veselého. Jde o víceméně vnitřní monolog ženy – vědkyně, která se cítí bezpečně ve svém univerzitním světě. Náhle je konfrontovaná se svojí nevyléčitelnou nemocí a s „vědeckým“ a dost odlišným způsobem chování zdravotníků (hlavně lékařů). Poselství tohoto snímku může možná být v tom, že chytrost, vzdělání a inteligence nestačí (alespoň při umírání). Jedním z mála světla ve filmu je zdravotní sestřička, která přece jenom vnímá, že zde leží člověk, který potřebuje i lidskou blízkost.

Další věc, se kterou jsem se setkala, byly namluvené přednášky C.S. Lewise o křesťanství. Lze si je poslechnout na Youtube anglicky, ale myslím, že text víceméně odpovídá knize *K jádru křesťanství*. Úplně mě jejich obsah ohromil a divila jsem se, že jsem se s tím doteď nesetkala. Různé otázky křesťanství zde Lewis vysvětluje velmi srozumitelně, přitom jde k základům a do hloubky. Jako příklad bych uvedla 8. kapitolu, kde se zamýšlí nad tím, jestli je křesťanství lehké nebo těžké a jak se liší od morálky a touhy být dobrý. C.S.Lewis je toho názoru, že pokud chceme být dobří, tak plníme stále nějaké požadavky a skončíme tím, že jsme buď nešťastní (popřípadě se staneme mučedníky „žijícími pouze pro druhé“) nebo se jednoduše přestaneme snažit být dobří, protože je to velmi vyčerpávající. Podle něj nám Kristus neříká: Chci tolik a tolik tvého času, tolik a tolik tvých peněz nebo práce. Ale říká: Chci tebe. Žádné polovičaté řešení neexistuje. Je to těžší a zároveň lehčí, než se to všichni snažíme dělat. Přirovnává to ke dvěma žákům – jeden se učí tak, aby tomu rozuměl, druhý (líný) se to učí nazpaměť, ale nakonec se nadře daleko víc. Dále zde Lewis uvádí příklad toho, když se ráno probouzíme a zastihnou nás

nečekaně všechny naše tužby, úzkosti, povinnosti apod. Tehdy je naším úkolem to „odklidit“ a „poslouchat ten jiný hlas“, aby v nás ten „tišší život“ mohl začít proudit. V další kapitole píše o tom, že pokud Ježíše do svého života pozveme, nezastaví se, dokud nás plně nepromění. (Pokud ho sami neodeženeme.) Stále před nás staví to, co chce ještě proměnit, ať je to jakkoli bolestivé.

Manina Mentlová

K ČETBĚ:

Život v obecnství - Dietrich Bonhoeffer

„Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají.“ (Ž 133, 31)

„Je to útlá, malá knížka, spíše brožura. Jedna z knih, kterou by si měl přečíst každý křesťan jako základní literaturu. Na každé evangelické fáře se určitě někde najde.“ Po těchto slovech pana profesora jsem začala útlou knížku hledat na naší fáře. A nenašla jsem. Uběhlo několik měsíců, náhodně jsem otevřela skříň v kanceláři a ejhle! Mezi knihami útlá, oranžová kniha (84 stran ve formátu A6). Není divu, že snadno zapadne mezi jiné. Život v obecnství, kniha Dietricha Bonhoeffera. Autor v předmluvě charakterizuje spisek jako malý příspěvek k vyjasnění složité otázky křesťanského obecnství (my bychom možná dnes spíše použili výraz společenství).

Když se začne hovořit o duchovním životě či růstu, evokuje to ve mně představu „kariéry“ jedince. Žijeme bezpochyby v silně individualizované éře. Bonhoeffer nám ukazuje druhý pól naší existence, který je možná někdy poněkud upozaděný.

Představuje však základní konstantu křesťanské existence. Život v obecnství nám předkládá jako nesamozřejmý dar, nikoliv jako nutné zlo, jak ho často překrouceně vnímáme. Těžce se snášíme s bratry (a sestrami) v jejich odlišnosti ve sborech. „Od té chvíle, kdy se člověk setkává s člověkem, usiluje o to, aby zaujal bojové postavení vůči druhému a udržel si nad ním vrch. Tu jsou slabí a silní. /.../ Tu jsou intelektuálové a prostí, přístupní i nepřístupní, zbožní i méně zbožní. Lidé společenští i lidé uzavření. Každý z nich zaujímá určitou pozici.“ Zde někde se možná zrodila myšlenka „kdo z nich byl největší (L 9, 46)“. Člověk druhého porovnává, kritizuje a soudí za účelem sebeospravedlnění. To tvoří jednu z příčin skutečnosti, že se nám občas stává život v obecnství spíše břemenem než darem, který vůbec není samozřejmostí. „Vždyť Pán Ježíš žil uprostřed svých nepřátel, opustili jej všichni učedníci, na kříži zůstal zcela sám, obklopen zlostníky a posměvači.“ Luther k tomu dodává: „Kdo nechce tento úděl přijmout a žádá si být jen mezi přáteli, kdo chce sedět mezi růžemi a liliiemi, ne se zlými, ale jen se zbožnými přáteli, ten nemá ani nárok na Kristovo panství. Kdyby Kristus činil tak, jako vy činíte, kdopak z vás by byl spasen?“ Autor nám zde představuje povolání k obecnství jako nesamozřejmou milost, z Boží strany jakoby milostivý závdavek posledních věcí. Teprve v situacích vynuceného odloučení od společenství nám často dojde, jak velký dar je život v obecnství.

Možná, že žádný ryze individuální duchovní růst a život není. Křesťanský život je od svého základu životem ve společenství. Křesťan neroste v izolaci, duchovní život není osobní kariérou, ale spíše „týmovou záležitostí“. Jsme údy jednoho těla, jehož hlavou je Kristus. Tak se hřích i obdarování jednotlivce stávají záležitostmi celého společenství. Individuální obdarování získávají svůj smysl a hodnotu jen ve prospěchu společenství. „Teď už nebudou silní a slabí, moudří a pošetilí, nadaní a prostí, zbožní a méně zbožní, společenští a uzavření lidé terčem kritiky a soudu, pomluv jedni od druhých, ale budou si navzájem k radosti a ke službě.“

Útlý spisek předkládá i konkrétní podoby modlitby v obecnství a naslouchání Božímu slovu. Přímluvná modlitba se stává přinášením bratra (sestry) pod Kristův kříž (nikoliv „vyřešením“ jeho života dle vlastních představ). Život v obecnství se uskutečňuje nesením břemen druhého. Jestliže nezakoušíme břemena druhých, nemáme spolu pravé křesťanské obecnství. Bonhoeffer uvádí: „Celý život křesťana lze označit jako nesení kříže.“ V obecnství také dochází k odpuštění hříchů.

Jen ten, kdo umí být sám, umí žít v obecnství. A opět Luther: „Až budu umírat, nebudu ve smrti sám, budu-li trpět, budou oni (církve), trpět se mnou.“

Já k tomu mohu pouze dodat: prohledejte svou evangelickou

faru a (snad) i vy nakonec naleznete. Každopádně jeden exemplář oranžové brožury je k dispozici na faře v Chrástu.

-simhaha-

KE SPOLEČNÉ MODLITBĚ:

Ve farnostech Chrást a Dýšina existuje nějakou dobu možnost společného setkávání a modlitby. Je to krásná příležitost a několik farníků ji pravidelně využívá. Myslím, že setkání při modlitbě není nějaká životní nadstavba, ale ten základní kámen, na kterém může společenství vznikat. Nejde o to, abychom si všichni byli sympatičtí nebo měli stejné názory, ale o to, co nás snad spojuje. I přes všechny věkové, povahové a kdovíjaké rozdílnosti, můžeme spolu sedět v jedné místnosti a obracet se ke stejnému Pánu Bohu. Přijde mi to až neuvěřitelné, že je to možné a že se to tak děje...

Setkávání jsou na faře v Chrástu nebo v Dýšině cca jedenkrát za 2 – 3 týdny. Pro mě osobně jde o možnost zastavení, usebrání a o příležitost modlit se společně v prostředí, kde se cítím bezpečně. Setkání mají vcelku ustálenou formu – čtení Písma, zpěv, osobní zamyšlení, modlitba a požehnání (možná ještě něco, co jsem opomněla). Nejde určitě o nějaké učené debaty nebo rozmluvy. Spíše to celé vnímám jako možnost být spolu a společně se obracet k Bohu, jakkoli neumělým způsobem.

Iste srdečně zváni se k tomuto vznikajícímu společenství přidat.

Manina Mentlová

NA PŘEDNÁŠKY A VÝSTAVY:

V pátek 20. října od 19 hodin proběhne na faře v Chrástu **vernisáž výstavy biblických litografií prof. Ivany Noble**. Při této příležitosti autorka prosloví přednášku na téma „*Slovo a obraz v Bibli, v dějinách církve a v duchovním životě dnešních křesťanů*“.

V neděli 22. října od 15 hodin zveme do evangelického kostela v Kralovicích na **přednášku faráře Evangelické církve augsburského vyznání v ČR Tomáše M. Živného** s názvem „*Zadarmo, anebo nadarmo: odkaz Martina Luthera dnes*“. Na varhany ji doprovodí Jan Esterle zpracováním luterských chorálů.